

NADINE SWAGERMAN

**MAAR IK BEN
JOU NIET**

kluitman

*Voor hen die de moed vinden om op te staan,
hoe vaak het leven hen ook laat struikelen.*

Nur 284/W042001

Bisac YAF062000 / YAF058140

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Nadine Swagerman

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

© Omslagbeeld: Mohamad Itani / Trevillion Images

© Auteursfoto: Willemijn Wahl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BII KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

*Where did you go?
I should know, but it's cold
And I don't wanna be lonely
So show me the way home
I can't lose another life*

ilomilo – Billie Eilish

De klinkers zijn zó koud dat ik het gevoel heb dat de zolen van mijn voeten eraan vast zullen blijven plakken als ik te lang stil blijf staan. Mijn haperende adem creëert wolkjes in de donkere lucht. Wolkjes die oranje oplichten door de lantaarnpaal die even verderop staat.

Ik vouw mijn handen nog iets steviger om mijn blote bovenarmen heen en wrijf met gevoelloze vingers over het kippenvet op mijn huid. Achter me klinkt het geluid van een naderende scooter en ik voel een vlaag van paniek door mijn lijf trekken als hij dichterbij komt. Ik houd mijn adem in zodra ik hem langs me hoor rijden. De scooterrijder heeft echter geen enkele interesse voor het halfnaakte meisje dat midden in de nacht in de kou over straat strompelt. Hij heeft me vast niet eens gezien.

De pijn in mijn voeten en in mijn handen is ondraaglijk en het lijkt steeds moeilijker om adem te halen. Alsof mijn longen niet meer in staat zijn om zich met de koude lucht te vullen.

Ik weet niet waar ik ben. Ik doe mijn best om een punt van herkenning te vinden, maar niets komt me bekend voor. Wat moet ik doen? Ik kan niet meer. Ik ben zo moe. Zo ontzettend moe. Ik sluit even mijn ogen en voel hoe zwaar mijn benen zijn als ik het ene voor het andere probeer te zetten. Hoelang ben ik al aan het lopen?

In de verte zie ik iemand. Een donkere gestalte in het vage licht. Hij komt naar me toe. Denk ik. Vlak voor hem knippert een lichtje. Een hysterisch groen lichtje.

'Hé! Hallo! Meisje? Hé.'

Iemand schudt me door elkaar. Grote handen om mijn koude bovenarmen. Iets snuffelt aan mijn haren, aan mijn gezicht. Mijn hoofd doet zeer. Ik open mijn ogen. Een zwarte hond drukt zijn neus tegen mijn wang. Ik zie het gezicht van zijn baasje, een oudere man. Hij kijkt me aan. Ik doe mijn best om mijn mond te openen, om tegen hem te praten, maar het lukt me niet. Ik zie de contouren van zijn gezicht vervaagen, wazig worden.

'Bijblijven! Nee, niet wegzakken. Hé, blijf eens wakker. Hoe heet je? Hé, meisje. Zeg eens hoe je heet. Hallo. Kom op, nee, niet je ogen dichtdoen. Hé. Hé!'

HOOFDSTUK 1

Aan de rand van de kamer met de blauwgrijze muren sta ik stil. Zwijgend. Aan de grond genageld. Er hangt een vreemde geur tussen de muren. Ik scan de ruimte op zoek naar iets wat de lucht zou kunnen verklaren. Aan de eettafel zit het meisje met het lichtroze haar onderuitgezakt op een stoel. In haar neus schittert een ringetje. Haar wang leunt in haar hand, alsof ze te moe is om recht op te zitten. Ze trekt haar wenkbrauwen op als onze ogen elkaar ontmoeten.

‘Ga lekker zitten, joh. Wil je iets drinken?’ klinkt Karins stem achter me. Haar voetstappen komen steeds dichterbij en haar donkerblauwe regenjas ritselt bij elke beweging die ze maakt. Ik hoor hoe ze haar adem inhoudt als ze naast me komt staan, alsof ze angstvallig zoekt naar een manier om ervoor te zorgen dat ik me op mijn gemak voel.

Ik kijk haar aan. Haar wimpers kleven aan elkaar en haar haren plakken tegen haar voorhoofd. Een druppel vindt zijn weg tussen de wirwar van haren op haar huid naar het puntje van haar neus,

waar hij even blijft hangen voordat hij naar beneden valt. Ze ruikt naar kinderboerderij. Haar lippen vormen een onzekere glimlach. Ze zoekt. Ik zie het. Naar woorden, naar een manier om zich te gedragen. Naar iets wat ze kan doen of zeggen om dit allemaal een stuk minder ongemakkelijk te maken.

‘Zal ik die anders even aanpakken?’ zegt ze dan, knikkend naar de sporttas in mijn hand.

Ik wil hem aangeven maar laat de tas per ongeluk los voordat zij hem vastheeft, waardoor hij met een plofje op het laminaat belandt.

‘Waar is het toilet?’ vraag ik zacht.

‘In de hal. Naast de trap.’

Ik loop in de richting die ze aanwees en stap de gang in. Snel open ik de deur naar het toilet, waarna ik hem achter me dichttrek en op slot draai. Snakkend naar adem zoek ik naar het lichtknopje. Ik voel de warmte onder mijn jack opstijgen en trek hem snel uit. Het grijze shirt dat ik eronder draag, plakt tegen mijn rug. Ik adem diep in, hopend dat ik mijn ademhaling zo weer onder controle krijg. Dat ik dat verdomde lichtknopje niet kan vinden helpt niet erg mee.

Voorzichtig draai ik de deur van het slot, bang dat Karin en haar kinderboerderijlucht me voor de deur zullen opwachten. Als ik de deur op een kiertje open om wat licht binnen te laten, zie ik nog steeds nergens een lichtknopje. Ik trek aan het witte touwtje dat langs de muur hangt en boven me springt een bolvormige lamp aan. Even verderop gaat een deur open en ik trek die van mij snel weer dicht.

‘Jamie? Gaat het wel?’ hoor ik Karin vanuit de hal vragen.

In het kleine hokje hangen lijstjes met foto’s. Foto’s van kinderen. Van een paard. Een zwarte herdershond. Een boerderij. En een foto

van het meisje dat aan tafel zat. Haar donkere haren in een staart boven op haar hoofd. Ze lacht. Haar twee voortanden ontbreken.

‘Jamie?’

‘Ik kom zo.’

‘O... Oké. Ik. Ja.’ Ze blijft nog even staan en loopt daarna ritselend weg.

Ik doe de houten klep van de wc-bril naar beneden en ga erop zitten. ‘Gewoon ademen,’ fluister ik tegen mezelf. Ik zucht, wrijf met mijn handen over mijn gezicht en sta dan op. ‘Gewoon blijven ademen.’

HOOFDSTUK 2

Ik staar naar de zwarte sporttas, die in het midden van de slaapkamer staat. Het bed is voorzien van een wit overtrek met donkergrijze ruitjes. Ik laat me er voorzichtig op zakken en strijk er met mijn hand overheen. De kamer is niet groot. De muren hebben een lichtgrijze kleur en voor het grootste raam, dat uitkijkt op het erf achter het huis, hangt een wit gordijn. Ook in de muur waar de zijkant van mijn bed tegenaan staat, zit een raam. Ik schuif het gordijn dat daarvoor hangt iets open, waardoor ik vanaf het bed de straat in kan kijken. Of nou ja, straat... de boerenweg met drie andere huizen, waarvan één van de broer van Karin is. Dat vertelde ze me onderweg hiernaartoe. Ze zei dat ik hem kon helpen met de schapen, als ik dat leuk vond. Wat dat helpen precies inhoudt en waarom ze denkt dat ik dat leuk zou vinden, is me een raadsel.

Naast mijn bed hangt een wastafel met daarboven een kastje. En schuin tegenover het bed staat een kast, waarvan één deur beplakt is met een lange smalle spiegel. Als ik iets naar rechts leun, kan ik

mezelf erin zien. Mijn lichtblonde haren zijn strak bij elkaar gebonden in een paardenstaart. Onder mijn ogen hebben zich donkere kringen gevormd. De streep die door mijn wenkbrauw loopt is lichtroze, net als het haar van Mira. Ik schrik van twee korte klopjes op mijn deur.

‘Jamie?’

‘Ja?’

Mijn deur gaat langzaam open en in de deuropening verschijnt Derek. Zijn blauwe ogen lichten op als hij me ziet. ‘Hé.’ Hij blijft in de deuropening staan en kijkt me aan. ‘Hoe is het met je?’

‘Goed.’

‘Is het oké zo?’ Hij zwaait wat heen en weer met zijn hand. ‘Als je nog iets mist of nodig hebt, dan moet je het zeggen, hè?’

‘Het is prima.’

‘Oké.’ Hij glimlacht. ‘Ik, eh... ik kwam eigenlijk zeggen dat we zo gaan eten. Zomerse andijviestamp met rookworst. Vegarookworst,’ zegt hij, waarbij zijn gezicht iets verkrampt, alsof het uitspreken van die woorden hem pijn doet.

Ik knik. In het eerste gesprek dat ik met Karin en Derek had, werd al duidelijk dat ze geen vlees aten. Want dat is zielig. Dat dat vooral een idee van Karin leek, lijkt ook nu te worden bevestigd.

‘Dus, eh... zie ik je zo dan?’

Zodra ik beneden kom, loopt hun hond kwispelend op me af. De grote Duitse herder met donkerbruine ogen duwt zijn neus tegen mijn hand. Ik aai hem tussen zijn oren en moet lachen als hij gaat zitten en zijn lijf tegen mijn benen drukt.

‘Banjo,’ zegt Derek quasistreng.

Banjo druipt af naar de keuken, waar hij in zijn mand gaat liggen. Hij slaakt een diepe zucht.

Karin en Derek nemen plaats aan tafel en na een beetje aandringen komt Mira van de bank af. Ze zucht daarbij net zo hard als de hond en kijkt er minstens zo verveeld bij. Ik blijf even staan om te zien waar ze gaat zitten. Ze neemt plaats tegenover Derek, die een grapje maakt over haar enthousiasme. Ik ga naast Mira en tegenover Karin zitten, die haar hand ophoudt om mijn bord aan te pakken. Ze schept er een hoop stampot met rauwe andijvie op en kwakt er een stuk van de nepworst naast.

‘De eieren liggen daar,’ zegt ze met een knikje naar de schaal waarop plakjes gekookt ei liggen.

‘Dank je,’ zeg ik zacht, terwijl ik probeer te begrijpen waarom mensen andijviestampot maken in de zomer en daar ei bij eten. Wij aten het thuis alleen ’s winters. Dan bakte mijn moeder spekjes, die ze over de stampot strooide en waar dan vervolgens een grote lepel jus overheen ging. Ik kijk of dat toevallig op tafel staat, maar dat is niet zo.

Als iedereen een vol bord voor zich heeft, pak ik mijn mes en vork van tafel. Eigenlijk heb ik geen honger en het idee dat ik moet eten, maakt me misselijk, maar ik snijd toch maar een stukje van de vegetarische rookworst af. Ik ruik er even aan voordat ik het in mijn mond stop. Na drie keer kauwen weet ik het zeker: het smaakt in de verste verte niet naar echte rookworst. Niet eens een beetje. Ik slik de hap met enige moeite door en zie in mijn ooghoek dat Mira naar me kijkt.

‘Smerig, hè?’ zegt ze.

Ik kijk met grote ogen naar Derek en Karin.

‘Je mag het gewoon eerlijk zeggen, hoor,’ zegt Mira.

Even heb ik het gevoel dat het een valstrik is. Dat ik vooral níét eerlijk moet zijn, om te voorkomen dat ik Derek en Karin voor het hoofd stoot. Om te voorkomen dat ze me ondankbaar vinden. Onaardig, misschien zelfs.

‘Niet zo lekker, nee,’ zeg ik dan toch.

‘Zie je wel,’ zegt Mira tegen haar moeder. ‘Het smaakt niet naar rookworst. Echt niet. En ik snap gewoon niet dat je zo nodig iets moet eten wat zogenaamd naar worst smaakt, terwijl je geen echte worst wilt eten. Wat is dat voor iets raars? Als je zo nodig de smaak van vlees in je waffel wilt, eet dan ook gewoon vlees en niet zo’n chemisch ding waarvan niemand snapt waar het naar smaakt.’

Karin staart haar een aantal seconden aan, terwijl Mira doet of er niets aan de hand is en verder eet van haar andijvie. De worst laat ze liggen. Haar opmerking blijft drukkend in de lucht hangen.

‘Als je het niet lekker vindt, hoef je het niet op te eten, hoor,’ richt Karin zich tot mij. Ze glimlacht. Haar ogen doen niet mee. Zelf steekt ze wel nog een stuk worst in haar mond.

Ik richt mijn blik op mijn bord en eet het zwijgend leeg.

‘O ja, pap,’ zegt Mira terwijl ze haar laatste hap andijvie door haar mond laat gaan. ‘Ik ga morgen niet mee naar Fido.’

Derek kijkt haar verbaasd aan. ‘Hoezo niet?’

‘Omdat ik niet weet hoe laat ik vanavond thuis ben en morgen voel ik me waarschijnlijk verrot, dus ik...’

‘Wat ga je vanavond doen dan?’ onderbreekt Karin haar.

Mira kijkt haar moeder geërgerd aan. ‘Het feestje van Iggy...’

‘O ja, dat is ook zo. Je bent uiterlijk om half een thuis, dus je kunt

morgen gewoon mee naar Fido.’

‘Wat?’ Mira trekt haar wenkbrauwen op. ‘Hoezo?’

‘Omdat ik het zeg.’ Karin schuift haar stoel naar achteren en pakt haar bord van tafel.

‘Maar...’

‘Geen discussie, Mira. Half een thuis en morgen naar Fido. Punt.’

Mira staat zuchtend op en loopt de huiskamer uit. Hard stampend vindt ze haar weg naar boven, waar ze met een klap de deur van haar slaapkamer dichtgooit.

Derek begint de tafel af te ruimen en ik sta op om hem te helpen.

‘Laat maar,’ zegt hij. ‘Ga maar lekker naar boven.’ De manier waarop hij het zegt maakt duidelijk dat het geen suggestie is.

‘Mag ik anders een stukje met Banjo wandelen?’ vraag ik voorzichtig. ‘Even naar buiten.’

‘Tuurlijk,’ zegt Derek. ‘Normaal doet Mira dat, maar als jij graag wilt...’

Ik knik.

‘Zijn riem hangt in de bijkeuken. Hou hem wel even goed vast bij het oversteken, want er zitten vaak eenden in de berm en die wil hij graag opjagen.’

‘Ja, zal ik doen.’

‘Als je linksaf gaat, dan kom je na de eerste boerderij een weg tegen naar links. Daar kun je mooi wandelen. Banjo mag daar los, want er komt nooit iemand.’

‘Oké.’ Ik glimlach en loop richting de kapstok om mijn jas te pakken.

'Jamie?' hoor ik Karin zeggen.

Ik draai me om.

'Sorry voor net... Ik snap dat het niet zo leuk is om hier zo te beginnen.'

'Geeft niet.'

Ze glimlacht geforceerd. 'Banjo zal wel blij met je zijn.'

HOOFDSTUK 3

'Hé!

Ik draai me om en zie Mira op me afkomen. 'Wacht even.' Ze trekt een sprintje naar me toe en hijgt van de tien meter rennen als ze naast me staat. 'Hoezo steel je mijn uitlaat rondje?'

'Sorry, ik...'

Ze grijnst. 'Grapje, joh.' Ze haalt iets uit haar jaszak en stopt het in haar mond. Een paar seconden later klinkt het geluid van een aansteker. 'Dit is sowieso de enige reden dat ik met hem ga lopen na het eten.' Ze lacht en blaast de rook van haar sigaret hard uit. Ik houd mijn adem in als die in mijn gezicht waait.

'Dus,' zegt ze. 'Vind je het gezellig bij ons thuis?'

Ik voel de knoop in mijn maag die al de hele dag aanwezig is, strakker worden en doe mijn best om het gevoel dat ik hier weg wil, naar huis wil, weg te drukken. Ik haal mijn schouders op en hoop dat ze niet doorvraagt. Het laatste wat ik wil is dat ik ga huilen.

Na de eerste boerderij slaan we links af, zoals Derek gezegd had, en als we een paar meter het pad op zijn gelopen, laat ik Banjo los. Hij

rent hard voor ons uit en snuffelt driftig in het gras naast de weg. De regen van vanmiddag heeft plaatsgemaakt voor de zon, wat maakt dat het een stuk warmer is dan eerder vandaag. Het ruikt naar vers gemaaid gras en baggersloot. Naar asfalt en mest. Zo nu en dan komt daar een vleugje sigarettenrook bij. Een geur die me onvermijdelijk aan mijn moeder doet denken, waardoor de knoop in mijn maag nóg erger lijkt te worden. Ik duw de gedachte aan haar snel weg.

‘Ik zal je een paar tips geven,’ zegt Mira. ‘Om het je zo makkelijk mogelijk te maken.’

‘Tips?’

‘Regels. Ja?’ Ze trekt haar wenkbrauwen even op. ‘Oké, regel nummer één: als mijn vader de krant leest, mag je niet tegen hem praten, want dat maakt hem chagrijnig. Nou is hij dat sowieso altijd ’s ochtends, maar je wilt het niet erger maken dan het al is. Geloof me.’

Ik glimlach als ze me met een glinstering in haar ogen aankijkt.

‘Regel nummer twee: als mijn moeder eten heeft gemaakt, zeg je dat het lekker is, anders trap je d’r op d’r ziel. Dat zag je net. Als dat je net als mij geen fuck kan schelen, dan moet je gewoon lekker zeggen wat je denkt. Jouw feestje. En dan volgt gelijk ook regel nummer drie: lever nooit kritiek op iets wat mijn moeder doet, want daar kan ze niet tegen.’

‘En tijdens het eten zei je nog dat ik het eerlijk mocht zeggen als ik het niet lekker vond,’ reageer ik verbaasd.

‘Ja, dat mag ook.’

‘Maar dan trap ik haar op d’r ziel?’

‘Juist.’

‘Oké. Duidelijk.’

Mira grinnikt. ‘Regel nummer vier: na het eten loop ik met Banjo, want ik moet kunnen roken. En ik vind het prima als je meegaat, zolang je maar niet over mijn gerook zeurt of het aan mijn ouders vertelt.’

‘Ik zeg niets.’

Mira lacht. ‘Oké. Regel nummer vijf: douch nooit langer dan een kwartier, want dan gaan ze janken. Zes: gooi je was in de wasmand en niet op de badkamervloer, want dan gaan ze ook janken. Zeven: kom NOOIT, maar dan ook NOOIT te laat thuis, want dan gaan ze HEEL HARD janken. En acht: doe je best op school, want ze willen dat je het beste uit jezelf haalt en dat soort shit. Oké?’

Ik knik.

‘Ik moet weten dat je me gehoord hebt.’

‘Ik heb je gehoord.’

‘Mooi.’ Ze grijnst. ‘Dan ben je helemaal klaar voor je leven bij de Mulders.’

Haar woorden laten mijn maag omdraaien, waardoor ik even bang ben dat de vegarookworst er straks weer uit zal komen.

HOOFDSTUK 4

‘Wie is Fido?’ vraag ik als we weer richting huis lopen.

‘Wat.’

‘Wie is Fido?’

‘Nee, wát.’ Ze lacht. ‘Fido is een zwembad. Ik ga op zaterdagochtend altijd met mijn vader en mijn oma zwemmen. Dat deden we al toen ik klein was en dat is een soort traditieding geworden en daarvoor heilig. O wee als ik een keer geen zin heb om om negen uur ’s ochtends in een zwembad te liggen.’

‘Dat is toch leuk, dat je samen met je oma gaat zwemmen?’

‘Ja, maar niet op zaterdag om negen uur. En al helemaal niet als je de avond daarvoor een feestje had.’ Ze kijkt me aan. ‘Heb je anders zin om mee te gaan?’

‘Zwemmen?’

Ze knikt.

‘Vinden je vader en je oma dat wel goed?’

‘Waarom niet?’

‘Omdat het een traditie is en dus heilig.’

‘Ach welnee, dat vinden ze leuk,’ zegt ze, terwijl ze een kauwgompje in haar mond stopt. ‘Dus je gaat mee?’

‘Oké.’ We lopen het erf op, langs het huis, om door de achterdeur naar binnen te gaan. ‘Wat is dat eigenlijk?’ vraag ik wijzend naar een grote schuur.

‘De hooischuur, of eigenlijk is het tegenwoordig niets meer dan de parkeerplaats van mijn vaders tractor. Ooit stonden er geitjes, maar dat is lang geleden.’

‘Jammer,’ zeg ik. Geitjes waren best gezellig geweest. ‘En dat?’ Ik wijs naar een stenen gebouw aan de rand van het erf.

‘Daar liggen de geweren van mijn vader.’

Geschokt kijk ik haar aan.

Mira schiet in de lach. ‘Kidding. Denk ik. Echt zeker weet ik het niet, want de deur is altijd op slot.’ Grinnikend loopt ze voor me uit.

Ik staar naar de groene deur. Het raam ernaast is afgeplakt, waardoor het er spookachtig uitziet.

‘Hallo?’ Mira kijkt me afwachtend aan.

Dan pas realiseer ik me dat ik stil was blijven staan.

‘Kom je nog?’

Als ik ’s avonds in bed lig, hoor ik Mira en haar ouders beneden praten. Het leek alsof haar mededeling dat ik morgen mee ga zwemmen, niet helemaal goed viel bij hen. Zelf weet ik ook niet meer zo zeker of ik wel mee wil. Het idee dat ze mijn armen zullen zien en dat ik moet uitleggen waardoor dat komt, zorgt ervoor dat ik me ongemakkelijk voel.

Ik hoor een deur dichtgaan en iemand de trap op komen. Een paar

seconden later wordt er op mijn deur geklopt. Mira verschijnt in de deuropening.

‘Hé, ik zat te denken, wil je vanavond Netflix kijken of zo?’

‘Ja, dat zou wel fijn zijn.’

‘Stuur me even een appje, dan stuur ik je mijn inloggegevens. Mijn nummer is...’

Ik pak snel mijn telefoon van het bed en sla haar nummer op, waarna ik haar een berichtje stuur. Een paar seconden later verschijnen haar e-mailadres en wachtwoord in beeld. ‘Dank je.’

‘Sure. Ik zie je morgen.’

‘O, eh... Mira?’ zeg ik vlak voor ze de deur dichttrekt. ‘Overmorgen. Ik kan helemaal niet mee zwemmen. Ik heb geen bikini of zo, dus eh... het komt wel een andere keer.’ Hoewel het waar is dat ik geen bikini heb, is het vooral een excuus om niet mee te hoeven gaan.

‘O, maar die heb je ook niet nodig. Zaterdagochtend is naaktzwemmen. Mijn oma vindt badkleding niet prettig zitten, die laat het liever allemaal lekker losjes rondrijven. Dus eh... geen bikini is geen probleem, zeg maar.’

Ik kijk haar met grote ogen aan.

Mira schiet in de lach. ‘Dat hoofd! Grapje, idioot. Ik heb wel een bikini voor je, komt goed. Ik zie je morgen. Half negen klaarstaan, anders wordt mijn vader boos.’ Ze schudt lachend haar hoofd en trekt dan de deur achter zich dicht.

Met een glimlach draai ik me op mijn rug. Ik staar naar het witte plafond. Naar de structuur van bobbeltjes en lijnen. Drie rijen. Drie. Het getal waaruit het gezin waarin ik ben opgegroeid ooit bestond. Drie mensen. Drie levens.

'Jamie, Kristel, kom! Ik moet jullie iets laten zien,' roept mijn moeder zodra ze de voordeur opendoet. Aan de snelheid waarmee ze spreekt, hoor ik dat ze enthousiast is.

Kristel en ik openen de deur van onze slaapkamer, waar we de afgelopen twee uur hebben gewacht tot mijn moeder thuiskwam, en lopen de trap af.

Daar staat mijn moeder met een brede lach op haar gezicht op ons te wachten. Haar ogen zijn zwart omrand en ze draagt het leren jasje dat ze gisteren voor zichzelf heeft gekocht. Ze lijkt haast te stuiteren van blijdschap. 'Kom.'

'Naar buiten?' vraagt Kristel.

Mijn moeder knikt.

'Maar ik heb geen schoenen aan.'

'O joh, dat geeft toch helemaal niet. Kom.'

Kristel kijkt van haar in bloemetjessokken gehulde voeten naar mij.

Ik haal mijn schouders op. We lopen achter mijn moeder aan naar buiten.

'En?' vraagt ze. Ze klapt in haar handen. 'Mooi, hè?'

Ik kijk naar de blauwe sportauto die voor de deur geparkeerd staat.

'Waar is onze auto?' vraag ik.

'Dit is onze auto,' antwoordt mijn moeder bijna hysterisch. 'Wat is-ie mooi, hè? Moet je eens kijken, Kris.' Ze opent het portier. 'Gaaf, hè? Ga effe zitten.'

Mijn zusje doet wat haar gevraagd wordt. 'Maar waar moet Jamie dan zitten?' vraagt ze.

‘Wat?’ Mijn moeder kijkt op van haar telefoon, waarmee ze een foto van Kristel in de nieuwe auto wilde maken.

‘Er is geen achterbank.’

Die middag had mijn oma gebeld om te vragen naar onze schoolrapporten. Ik vertelde haar over mijn goede cijfers en over de nieuwe auto. Ook zei ik dat mijn moeder weg was en dat we niet wisten waarheen. Even later stond mijn oma voor de deur. Mijn moeder was nog steeds weg, haar mobiele telefoon stond uit. Mijn oma hielp ons met het inpakken van onze rugtassen, waarna ze ons mee naar haar huis nam, zodat we ‘gezellig bij haar konden logeren’.

Een dag of twee later vertelde mijn oma dat we een tijdje bij haar zouden blijven. Toen ik vroeg waar mijn moeder was, vertelde ze dat die een poosje in het ziekenhuis moest blijven, omdat ze ziek was. Wat ze precies had, werd ons niet verteld.

Ik druk mijn handen tegen mijn oogkassen, in de hoop dat ik de gedachten aan mijn moeder kan verdrijven. Ik adem een paar keer diep in, maar de onrust in mijn hoofd wordt alleen maar groter.

Als ik mijn ogen open, zie ik mijn sporttas op de vloer staan. Ik denk aan de pincet die in mijn toilettas zit en voel voor het eerst sinds tijden de behoefte om de scherpe punten in mijn huid te duwen, zodat de pijn de onrust zal overschreeuwen. Maar ik heb mezelf lang geleden beloofd dat nooit meer te doen. Ik knijp mijn ogen stevig dicht.

Het was niet mijn schuld.